

K Haliči

Původní narativ předlohy se odehrává na přelomu 19. a 20. století ve Stanislavově, v srdci Haliče – tedy v dobách mýtizovaného Rakouska-Uherska. Volná adaptace u nás zachází s abstraktním časoprostorem: variuje děj a jeho okolnosti, zpřítomňuje hierarchizovanou plochu vyprávění, vstupuje do hlavy služebné – a zase jí z ní, v procítání, vystupuje. Nahlíží motiv samoty, nesvobody i její blízkosti.

K původnímu rozmanitému místopisu tedy, pro zaujetí, tolik: Latinsky Galicia, polsky Galicja, ukrajinsky Halycyna, německy Galizien. Rakouská Halič se rozkládala na oblasti táhnoucí se od severního podhůří Karpat k horní Visle na západě až po horní Prut na východě. Řeka San dělila Halič na západní část s městem Krakov, dnes zejména polským, a východní část, jejímž hlavním městem je Lvov – dnes ukrajinský (s ruskou menšinou kolem 10 %). Ovšem ve starších dějinách je poněkud náročnější určit, která území pod tuto oblast spadala, protože svými hranicemi si Halič nikdy příliš jista nebyla.

Víme, že roku 981 dobyl větší část tehdy polské Červené Rusi, pozdější součásti Haliče, vládce Kyjevské Rusi Vladimír Veliký, a připojil ji ke své říši. V roce 1018 dobyl toto území zpět polský král Boleslav Chrabrý. V roce 1187 však Halič dobyl uherský král Béla III. Z tohoto období také pochází královský titul „Rex Galiciae“, později „Rex Galiciae et Lodomeriae“. V této době tedy začínají o tuto oblast soupeřit s Polskem a Rusí i Uhry. Postupně se ale polskému království podařilo včlenit Halič pevněji do svého území, s nímž tvořilo celek trvající po dobu 400 let. O tuto oblast Polsko přišlo až při prvním dělení Polska v roce 1772. Jednalo se o jihozápadní část Malopolské provincie – jižní Malopolsko a Červenou Rus. Byla tak uměle vytvořena nová korunní země habsburské monarchie, nazvaná „Königreich Galizien und Lodomerien“, česky Království Haličské a Vladiměřské, i když vlastní nově získané země se jmenovaly Malopolsko a Červená Rus. V roce 1795 se Habsburkové zúčastnili ještě třetího dělení Polska, během něhož se jim podařilo získat i zbytek Malopolska, jehož součástí bylo i Velkovévodství Krakovské, a jižní část Mazovska. Korunní země Království Haličského a Vladiměřského tedy po třetím dělení Polska sestávaly ze čtyř zemí – království Haličsko-vladiměřského, Osvětimského knížectví, Zátorského knížectví a Velkovévodství Krakovského. Každá z těchto zemí měla vlastní vlajku, znak a byla zvlášť jmenována v plné titulatuře císaře. O tato nově nabytá území ale Habsburská monarchie během napoleonských válek v roce 1809 opět přišla. Stala se totiž součástí polského Varšavského vévodství, vytvořeného v roce 1807. Krátce, v letech 1809–1815, Habsburkové přišli také o město Tarnopol s okolím, ale po napoleonských válkách byla tato oblast Habsburkům vrácena. Posledním územím připojeným k rakouské Haliči bylo svobodné město Krakov s okolím, získané Habsburky po nezdařeném polském povstání v Haliči v roce 1846.

(...) Poláci patřili v Haliči mnohem častěji k vyšším třídám společnosti – šlechtičti velkostatkáři, katolická církevní hierarchie, také bankéři, velcí podnikatelé a obchodníci, anebo to byli Židé, hovořící ve městech polsky a mající tedy kulturně k Polákům blíže než k Ukrajincům. I když i mezi Ukrajinci se našli dobře situovaní obchodníci či podnikatelé, tvořili většinu ukrajinského obyvatelstva malí rolníci a pachtýři či drobní řemeslníci. Ve městech pomocní dělníci, tedy příslušníci nižších sociálních tříd. Světské inteligence bylo mezi Ukrajinci procentuálně mnohem méně než mezi Poláky. Vlastní národně uvědomělou šlechtu neměli Ukrajinci vůbec. Na rozdíl od Poláků také dlouho neměli zcela jasné národní vědomí. Většina z celkového

počtu asi 810 tisíc haličských židů mluvilo jidiš, což rakouské úřady neuznávaly jako obcovací jazyk a proto byly počítáni k Polákům, Němcům či ve velmi malé míře i k Ukrajincům. Mnozí se živili jako podomní obchodníci, překupníci nebo řemeslníci, případně si pronajímali kořalny, patřící polským velkostatkářům. Většina z nich žila v tzv. štetlech, převážně chasidé.

Kromě již výše zmíněných etnik žili zde také Arméni, Slováci, Bulhaři, Řekové, Romové, Sintové, Italové, Řetorománi, jakož i Huculové, Arumuni či stoupenci jiných náboženských hnutí a sekt – karaité, lipované, mennonité a další. Takže na území, které bylo velké asi jako dnešní Rakousko, žil obrovský mix etnik, kultur a jazyků.

(...) Jedním z kulturních a hospodářských center jihovýchodní Haliče, s okolím hojně využívaným k rekreaci, zejména k lovu, byl Stanislav (dnes Ivano-Frankivsk), kde podobně jako v hlavním městě Lvově na přelomu 19. a 20. století „kolotal“ život – jak píše Alexander Granach ve své knize Tam kráčí člověk (1945):

„Stanislav už mělo i tramvaj, která vozila pasažéry na předměstí. Městečko vypadalo jak domeček pro panenky. Stály tam pěkné bílé víceposchodové domy se sady a květinovými zahradami. Parky s alejemi stromů. Čisté a rozlehlé náměstí s trhem a bohaté zdobenými výklady. Večer se rozsvítily elektrické lampy, takže bylo světlo jako ve dne. Hlavní promenáda se na jedné straně nazývala A, na opačné B. Tam se potkávala mládež. Vzorně upravená děvčata se procházela se studenty nebo krásně oblečenými důstojníky nahoru a dolů a smála se. V kavárnách vyhrávala hudba. Oblíbenými místy schůzek se staly pasáže a restaurace. Bývalo tam plno, vládla dobrá nálada a ozýval se radostný smích. Nakažlivá atmosféra. Každý se smál, žertoval a užíval si rande. Hovořilo se polsky, německy, ukrajinsky i jidiš a všichni vypadali zaneprázdněně a vzrušeně. V deset večer najednou zhaslo světlo, přízrak se vytratil a strany A i B se vyprázdnily. Na ulicích nezůstala ani noha.“

(...) Když 28. července 1914 Rakousko-Uhersko vyhlásilo válku Srbsku, již počátkem srpna 1914 také i Rusku (jakožto spojení Srbska), musely narukovat, mimo dalších národností, tisíce Čechů a mezi nimi, jak známo, i bohémové a anarchisti – spisovatel Jaroslav Hašek a básník František Gellner. A to na haličskou frontu. Počátkem roku 1915 byl J. Hašek povolán do rakouské armády, poté přidělen k 91. pěšímu pluku v Českých Budějovicích a ten byl vyslán na haličskou frontu. A Hašek se dokonce vyznamenal v bitvě u Sókalu na konci července 1915 a dostal i stříbrnou medaili za statečnost, když „zajal“ tři stovky ruských vojáků, kteří nechtěli bojovat za zájmy carského režimu a dobrovolně odcházeli do zajetí... Stejně jako Rusové, tak někteří Češi i Hašek zkrátka nechtěli položit život za císaře a jeho rodinu a snažili se při první příležitosti nechat zajmout.

Z více zdrojů připravil Miroslav Ukul Kumhala.

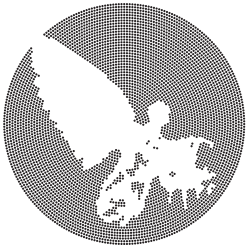
K doporučení také Martin Pollack: Halič: Putovanie po stratenom svete (z originálu Nach Galizien, 1984, přeložil Michal Hvorecký). Žilina: Absynt, 2020.

Požár v šťastném Rakousku

24. února 2023
premiéra

Sofija Andruchovyč, Iva Klestilová
a Eduard Kudláč
autoři

Eduard Kudláč
režie

HaDivadlo

Sezona 48: Blížkost

Scéna progresivní dramaturgie

autoři: Sofija Andruchovyč, Iva Klestilová a Eduard Kudláč
režie: Eduard Kudláč
dramaturgie: Matěj Nytra
scéna a kostýmy: Eva Kudláčová Rácová
hudba: Peter Machajdík
citovaný překlad: Petr Ch. Kalina
titulky: Anastasiia Hoisa

hrají:
Stefa: Táňa Malíková
Adela: Magdalena Straková
Petr: Radim Chyba
Josíf: Jiří Miroslav Valúšek
Ivanka: Kamila Valúšková
Doktor Anger: Cyril Drozda
Thorn: Miloslav Maršálek
Frau Zarah: Simona Peková
Velvel: Pavel Čeněk Vaculík j. h.

V inscenaci je ztvárněna autorská variace písně Wunderbar, známá z interpretace švédskou herečkou Zarah Leander (1951).

„Miloval svobodu.“

Z rozhovoru se Sofií Andruchovyč

Sofije, odkud pocházíte a kde cítíte svůj „domov“ v tuto chvíli? Co se v této otázce změnilo po začátku putinovské agrese loňského února?

Narodila jsem se v Ivano-Frankivsku, ve městě na západě Ukrajiny. To je město, které se stalo hrdinou mého románu – Felix Austria, ovšem děj knihy se odehrává na přelomu 19. a 20. století, kdy se Ivano-Frankivsk jmenoval Stanislavov a byl součástí Rakouska-Uherska. Před osmnácti lety jsem se přestěhovala do Kyjeva. Román jsem psala tam a do svého rodiště jsem se vracela jen zřídka. Přibližovala jsem si je na dálku, protože jediné odstup vám dá možnost vytvořit opravdovou blízkost. Kyjev má úplně jinou přirozenost než tichý a pomalý Ivano-Frankivsk. Kyjev je různorodý, složitý a silný. Dlouho jsem si s ním udržovala vzájemnou neutralitu, dokud jsem nezačala psát nový román Amadoka, v němž je Kyjev jedním z hlavních dějových míst. Tehdy jsem si uvědomila, že se mi Kyjev stal blízkým a důležitým městem.

Válka nás zastihla v našem kyjevském bytě. Brzy ráno mě probudily výbuchy, které otřásaly celým domem. V průběhu prvního týdne války jsme nemohli z Kyjeva odjet. S manželem (básníkem a blogerem Andrijem Bondarem), dcerou a naším psem jsme se schovávali v krytech. Viděli jsme a slyšeli, jak kolem našeho domu jezdí ruské obrněné transportéry. Brzy se nám podařilo odjet a od té doby jsme žili v Ivano-Frankivsku. Pokud nepočítáme bombové poplachy, byl tam klid, a jestli zapomeneme na raketové útoky na místní letiště – i bezpečno. Za ten čas jsem se znovu sblížila s městem, v němž jsem se narodila. Nebo, lépe řečeno, jsem se s ním i seznámila, protože Ivano-Frankivsk se za poslední roky hodně změnil. Je to živé a příjemné městečko, kde můžete vyhledat kulturní akce i klid, společnost i samotu.

Cítila jsem se tam dobře, ale po domově v Kyjevě nám bylo smutno. Nyní jsme zase zpátky, v Kyjevě, navzdory většímu riziku... I přátelé, kteří se vrátili, mají velmi zvláštní pocity: říkají, že v jejich domovech zůstaly zachovány veškeré znaky předválečného života, života, který už nikdy nebude, protože lidé jsou naplněni zkušeností posledních šesti měsíců. Mezi vámi a domem, ač byste v něm chtěli bydlet celou dobu, existuje až zarážející nesoulad, který není lehké jen tak zahladit.

Je motiv národa nebo determinace původem Vaším důležitým tématem? Vnímáte válečný konflikt právě touto optikou (jako bitvu národů) anebo ne?

Nejvíc mě zajímají věci velmi osobní a zároveň univerzální. Konkrétní lidé a to, co se odehrává uvnitř nich. Lidská křehkost a citlivost, složitost vzájemných vztahů. Zajímá mě otázka identity – proč se každý člověk stává sám sebou a pak sám sebou nadále je. Nakolik je to vědomé a nakolik na to lze mít vliv... Takže vaše otázka, jestli můžeme překonat dědictví původu nebo národnosti, se v mé próze skutečně často objevuje – hledám varianty různých odpovědí a projevů. A je jasné, že jediná odpověď neexistuje.

Najdeme spoustu konkrétních příkladů a v každém z nich se to vyvíjí trochu jinak, ovšem základní tendence zůstávají zachovány. Tyto odlišnosti a konkrétní nuance jsou nejcennější. A nemyslím si, že by to bylo nutné překonávat. Můžeme se na ně dívat jako na

břemeno anebo jako na materiál. A odtud můžou vzniknout obtíže a omezení, ale zároveň i potenciál přeměny v konstruktivní a životné věci. A to už lze přetavit v umělecké dílo. Každý z nás má svou předhistorii, je to část naší identity, část nás samotných. Identita se neskládá jen z pozitivních kvalit. Identita, to jsou také traumata, vina, zrada, nenávisť a závist.

Problém není v dědictví, nýbrž v neuvědomění. Čím více si člověk nebo skupina lidí uvědomuje svá břemena z předhistorie, tím se stává zralějším a tím víc se blíží plnohodnotnosti.

Dá se říct, že já jako spisovatelka a dcera známého ukrajinského spisovatele, Jurije Andruchovyče, se nacházím v tom bodě, že mi vůbec nevádí mít s ním společné přijmení... Kdybych neměla příklad v tátovi, sotva bych se stala spisovatelkou. Přiznávám to s povděkem. Ale vím přesně, že v něm a ve mně vězí jiné hlasy, každý z nás vypráví svůj vlastní příběh.

Když mám mluvit o válce na Ukrajině, je to válka vyvolaná impériem, jehož identita není možná bez kolonii, a především bez té někdejší kolonie, která se za posledních 30 let nezávislosti konečně dokázala stát suverénní zemí a uvědomila si směr svého rozvoje. Rusko si ve své současné podobě samo sebe nedokáže bez Ukrajiny představit, a proto není ochotno nás nechat na pokoji.

Román Felix Austria je historickou paralelou, která může být čtena jako metafora nejen současných vztahů mezi Západem a Východem (oblastí jako Ukrajina či Bělorusko a Evropskou unií), ale také probíhajících bitvy mezi realitou, její periferií, a změnou, iluzí (štěstím). Takto jste jej promýšlela?

Chtěla jsem zejména zachytit soukromé příběhy jednotlivých postav, jakožto metaforu slabin, které jsou společné pro všechny lidi – v jakékoliv době. Ano, šlo mi kromě jiného o realitu a iluzi. O to, jak lidské vědomí mistrně nahrazuje reálné okolnosti a vytváří si pravděpodobnou konstrukci, která je sice žádoucí a chutná, ale skrz niž není možné zahlédnout pravdu. O to, jak se tato iluze může stát smyslem a oporou života, motorem člověka. A to i v dobrém slova smyslu, protože právě to často pomáhá vytvořit opravdové zázraky; ale i v tom smutném slova smyslu, protože je překážkou k náležitému prožívání reality. Iluze velmi často vybízí k nebezpečným činům. Lidstvo tyto procesy na kolektivní úrovni poznalo, když se do jejich životů zaváděly ideologie.

Ale v procesu psaní jsem až tak daleko nehleděla. Tehdy mi šlo jen o svérázné ironizování mýtu Rakouska-Uherska a zamyšlení se nad idealizací jeho zlatého období. Román vyšel na Ukrajině hned po Revoluci důstojnosti, po ruské anexi Krymu a začátku války na Donbasu. Až pak jsem si s překvapením začala všímat jiných významů, které lze ze symbolů románu vyčíst: toxicky závislé vztahy mezi zeměmi, smrtonosná „láska“ agresora, závislost silnějšího na slabším (která bývá někdy častější než obrácená závislost), manipulace, jejichž prostřednictvím se udržují vztahy. Tehdy v roce 2014 se pro Ukrajince stala obzvlášť viditelnou temná ruská propaganda: její drzost, lživost, cynismus, proradnost, absurdita i to, s jakým zápalem a ochotou se na ní vezli samotní Rusové. Ačkoliv, a to je tragické, nejen oni, ale i velká část zbytku světa. Situace ve světě se ale každopádně změnila.

Jaký máte vztah k protagonistkám příběhu, tedy ukrajinské služebné Stefanii a polsko-německé dědičce rodného domu Adele? Co vás vedlo k zápletkce, kdy blízkost a vztah mohou vést až k závislosti a stát se toxickým problémem – měla jste jako inspi-raci díla jako třeba Bergmanovu Personu nebo Cervantesova Dona Quijota?

Ano i Bergmana – téma závislých vztahů je u něj přítomno snad ve všech dílech – i Cervantese a také Roberta Walsera s jeho Pomocníkem a Jacobem von Guntenem, i Soumrak dne Kadzua Išigura i Alias Grace Margaret Atwoodové i Shakespearovy hry i antické mýty a tragédie a velkou spoustu dalších knížek a autorů... Mezilidské vztahy, to je složitá a choulostivá záležitost, můžeme je velmi lehce otrávit, a právě to lidstvo s úspěchem činí v průběhu celé své existence. Chtěla jsem zobrazit jeden z takových párů a udělat to tak, abych ukázala nejen neschopnost osamostatnit se a vyžrát, ale i vzrušenost a bezbrannost. Chtěla jsem vůči těmto vztahům ve čtenáři vyvolat opovržení i sympatie. Já sama jsem k nim cítila to samé, když jsem román psala. Chtěla jsem nahmatat jednu z variant přeměny nejvášnivější oddané lásky v prokletí a uvěznění, a naopak také najít místa, v nichž manipulace a zneužívání druhého prosvítají pod dějem plným lidskosti a nezištnosti. A ještě bylo důležité udělat to pokud možno nejednoznačným způsobem, abych vyjádřila složitost skutečného života a vztahů. Nejde tu o zjevně záporné postavy, ale když mluvíme o realitě, musíme říct, že spousta vztahů balancuje na hraně a protikladné motivy a projevy je přelévají na jednu či druhou stranu.

Pokud mám odpovědět čestně, více jsem se identifikovala se Stefanií. Snad proto, že od její postavy se odvíjí vyprávění, právě jejíma očima vidíme to, co se v románu odehrává. Je to ona, kdo vede čtenáře za ruku. Takže, když jsem hledala Stefaniiny intonace, které formulují její osobní vnímání, nemohla jsem se s ní neasociovat. Bylo to něco jako zkoušení masky, což dobře znají herci. Herec nemusí mít charakter dejme tomu Ofélie nebo Othella. Spíše v sobě někde hluboko najde háček, který je postavě vlastní, zachytí se za něj a na základě toho pak danou postavu rozvíjí. Věřím tomu, že každý z nás má v sobě zárodky všech možných osobností, proto je člověk schopen empatie, schopen se žít a prožít zkušenost někoho jiného, jako by ji prožíval sám.

Stefanie mě přitahovala svou optimistickou drsností a neokázalostí, tedy něčím, čeho já vůbec schopná nejsem. Přes všechnu její závislost je to postava naplněná lehkostí, tvořivostí a svobodou. Ale Adela je její odraz, její pokračování. Jedna bez druhé nemohou existovat. Několik literárních kritiků správně prohlásilo, že Felix Austria ve skutečnosti vypráví o jedné hrdince, která je rozpolcená a plná protikladů...

Vedl Matěj Nytra, přeložil Petr Ch. Kalina (2022) – celý rozhovor je publikovaný na hadivadlo. tumblr.com.

Nebezpečí v skromnosti

Lidé, kteří jsou osudy, lidé, kteří nesou sebe a tím osudy, celý druh heroických nosičů břemen: jak rádi by si jednou odpočinuli od sebe samých! Jak touží po silném srdci a šiji, aby se aspoň na několik hodin zbavili toho, co je tíží! A jak touží nadarmo! Čekají, dívají se na vše, co kráčí kolem. Nikdo jim nevyjde vstříc ani s tisícinou utrpení a vášně, nikdo neuhodne, jak čekají. Konečně, konečně se naučí své první životní moudrosti – nečekat už. A pak i druhé: míti se k lidem, býti skromný, snášet kdekoho a kdeco, zkrátka snášet ještě o něco víc, než snášeli dosud.

Friedrich Nietzsche: Duševní Aristokratismus (z originálu Der Wille zur Macht, 1887, přeložil Vítězslav Tichý, 1940). In Praha: Československý spisovatel, 2009.

Felix Austria

Dům až praská bolestí. Všechny jeho přízračné prvky, které s takovou láskou vymyslel Petr, se taví a sesouvají. Vila je naplněná kouřem. A ohněm zachvácené věci se rozpouštějí, tančí a mizí v prostoru. Mizí navždy. Už skoro nic nevidím a takřka nemůžu dýchat. Ale má hlava funguje kupodivu strážlivě. Nikdy jsem neměla tak jasno. Vidím sebe i svůj život jako na dlani. Není nic prostšího než těch pět prstů. Teprve teď, kdy je všechno okolo naplněno otravným kouřem, jsem konečně pochopila, v jakém klamu jsem žila. Přesně tak koncipuje kouzelník Thorn svá představení. Pouští mlhu, láme světlo svíček v mdlých lustrech. Neklame, vytváří pouze iluzi. A lidé vidí jen to, co sami chtějí vidět. Byla jsem náměsíčník chodící po střeše. A teď jsem přišla na kraj. Nic se nezměnilo. Zkrátka někdo ze vzduchu strhnul jeho svrchní nejtenčí vrstvu. A teď vidím: balancovala jsem nad propastí. A ta propast je bezedná. Byla jsem si iluzionistou, který klame, a zároveň publikem, jež se ochotně poddává hypnóze. Teď se můžu jen modlit a nepotřebuji k tomu žádné divotvorné ikony. Modlitba je dům spálených iluzí, který se rozplývá v nebi. A v momentě, kdy už téměř uhasínám, a poslední, co vnímám, je sotva slyšitelný tlukot Adelina srdce, přirítí se do místnosti lidé. A zároveň na nás s nesnesitelným rachotem padá strop. Liják z barevných sklíček zasypává rozpálené peklo, kolem hlavy mi letí kamenná žena s nataženými rukama a rozbíjí zuhelnatělou podlahu. Z dutiny její hlavy se sy-pou poklady. Leží okolo nás a oheň je dychtivě olizuje. (...) Proto je mi teď tak lehce. Ptáček vyletěl ze své klece. Kámen spadl ze srdce.

Překlad Petra Ch. Kaliny (z originálu Фелікс Австрія, Львів: Видавництво Старого Лева, 2014). Větrné mlýny: Brno, 2019, s. 341–343.

www.hadivadlo.cz

#hadivadlo

Centrum experimentálního divadla, p.o. ředitel: Miroslav Oščatka
umělecký šéf: Ivan Buraj intendantka: Anna Stránská dramaturgové: Matěj Nytra a Anna Prstková ekonomka (na mateřské): Nikola Cziglová
herecký soubor: Cyril Drozda, Radim Chyba, Marie Ludvíková, Taňa Maliková, Miloslav Maršálek, Simona Peková, Magdalena Straková, Jiří Miroslav Valúšek a Kamila Valúšková

ferman, produkční: Anna-Natalia Fajnorová
uvaděči, dobrovolníci, zájezdy, produkční: Veronika Starova
administrativa, vstupenky: Romana Břízová
koordinátorka vzdělávání: Tereza Chvátalová
media a pr: Tereza Teerink Turzíková
produkční marketingu: Jakub Štrba
online marketing: Lenka Horňáková
editorka: Iva Heribanová
pokladní, audience development: Lucie Hlavicová
pokladní, propagace: Alena Hlaváčková
údržba prostor: Oksana Bodak
inspice: Tereza Švandová
mistři světel: Adam Gazárek, Nikol Piškytlová, Barbora Sosnovcová a Anna Juráková
mistři zvuku: David Fadinger, Karel Hanák Fláva, Pavel Boika a Richard Ladislav
mistr výroby: Tomáš Nerád
předák jevištní techniky: Roman Švanda
stavba: Adam Krutiš, Michal Matoušek a Patrik Nezbeda
garderoba: Kateřina Kumhalová a Sofia Plaskonisová
rekvizity: Eva Pešová a Martin Cáb
grafický design a sazba: Nela Klímová
malba: Alexey Klyuykov

Statutární město Brno finančně podporuje Centrum experimentálního divadla, příspěvkovou organizaci. Projekty vznikají za finanční podpory Jihomoravského kraje. Inscenace se uskutečňují za finanční podpory MK ČR.

HaDivadlo
Scéna Centra experimentálního divadla, příspěvkové organizace
Alfa pasáž, Poštovská 8d, 602 00 Brno

ced

B | R | N | O | I
Jihomoravský kraj

 MINISTERSTVO KULTURY ČR

 A2

 heroine

 GoOut

 Státní fond kultury ČR

Přidejte se do naší facebookové skupiny
HaDi friends! Revize programu 22. 2. 2023.